

L'entrevista de l'Enderrock

La darrera galàxia de Joan Miquel Oliver

Roger Palà | Enderrock.cat

El Bombón Mallorquín, un emblemàtic gelat de La Menorquina que només es ven a l'illa de Mallorca, dona títol al segon disc en solitari del compositor i guitarrista d'Antònia Font. Des d'un ja llunyà Surfistes en càmera lenta (2005) que Oliver no signava un CD d'estudi en solitari. A Bombón mallorquín ens introdueix en un univers íntim i familiar. Una obra senzilla que no per això deixa de ser, com ens té ben acostumats, genial i majúscula.

Els referents de l'àlbum no són tan futuristes o robòtics com als treballs d'Antònia Font. Potser són més infantils: els gelats ("Polo de llimona" i "Polo de menta") o les joguines ("Lego"). Bombón mallorquín és un retorn a la innocència?

El tema del disc és el pas de la vida, i no especialment de la infància. El disc està muntat en tres actes: la primera cançó, "Lego", no és exactament una imatge d'un nin petit: és més aviat la d'un adult jugant que reflexiona sobre el seu propi ego. De fet, sóc jo mateix perquè ara el meu fill Joan, que ja té sis anys, està fascinat amb el Lego i de tant en tant m'hi entretinc. A partir de "Polo de llimona", la resta del disc és una biografia -jo en dic "autobiografia poètica"- que comença quan sóc petit i acaba a l'edat adulta, amb "Polo de menta". "Ai las!", l'última cançó del disc, seria el tercer acte. La narració, però, té una finalitat estètica. No és la meua intenció explicar la meua vida però sí, les meves manies, el que tinc al cap.

És un disc més melancòlic?

Sí. Surfistes era un disc molt estètic. Tot eren icones: el pallaso, Emerson Fittipaldi, el petit homenet, el rellotge... Aquest és més humà, parla d'un tema íntim. També hi ha cançons més despullades i menys electròniques, supòs que pel fet d'haver tocat bastant en directe només amb en Pere Debon: jo amb la guitarra acústica i ell a la bateria. És un format que m'agrada i ho vaig voler reflectir a la gravació.

Sovint t'han associat amb l'escena galàctica, amb artistes com Sisa o Roger Mas. Realment teniu alguna cosa en comú?

He arribat a la conclusió que allò que tenim en comú és que no tenim res en comú amb ningú, ni tan sols amb nosaltres mateixos. El 99% dels grups fan rock'n'roll. Quan algú fa un rock que sona un poc més tou, n'hi diuen pop. I això és un error total. El que fa aquell grup no deixa de ser rock'n'roll. El pop no és un estil, és una actitud.

Després de Coser i cantar i del DVD Gran Teatre del Liceu, tindrem aviat un nou disc d'Antònia Font?

Hi haurà un disc nou, però no sé si serem a temps de publicar-lo l'any vinent o haurem d'esperar a principis del 2011. Ens estam plantejant moltes coses i volem fer canvis. Serà difícil. Fins que no n'estigam convençuts i satisfets no ho traurem.